

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **Q.V.N.** , narozený dne ..., ev. č. x, státní příslušnost Vietnam,
t. č. v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí,
zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 12. 12. 2018, č. j. OAM-177/LE-LE05-LE05-PS2-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro

zajištění cizinců a doba zajištění byla prodloužena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 23. 12. 2018.

2. V podané žalobě žalobce předně namítal, že rozhodnutí je nezákonné pro zřejmou nezákonnost a pro vnitřní rozpornost.
3. Dále žalobce poukázal na to, že žalovaný rozhodl o prodloužení zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s konstatováním, že dosud není zřejmé, zda žalobce podá žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a nepřijde tak o status žadatele o mezinárodní ochranu, či nikoliv. Konkrétně k tomu žalovaný na straně 2 napadeného Rozhodnutí uvedl: *„Správní orgán se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, o kterou bude zajištění výše jmenovaného žadatele v zařízení pro zajištění cizinců prodlouženo. Jak bylo již výše uvedeno, o žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany bylo dne 22. 11. 2018 rozhodnuto a do dne 13. 1. 2019 běží lhůta pro případné podání žaloby ke krajskému soudu. Jelikož dosud správní orgán nemá informaci o tom, že by jmenovaný žalobu již podal, nelze v tuto chvíli předjímat, zda jmenovaný žalobu podá a bude nadále žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, nebo ji nepodá a tím bude také pravomocně ukončeno azylové řízení. Z tohoto důvodu přistoupil správní orgán k prodloužení lhůty zajištění o 10 dní, které by dle jeho názoru měly být dostatečné pro objasnění uvedené otázky.“*
4. Žalovaný ovšem kromě výše uvedeného názoru, podle nějž nemůže předjímat to, zda žalobce podá proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobu - a prodlouží, či neprodlouží si dobu, po níž užívá - uvedl rovněž, že není na místě uvažovat o eventuálním nahrazení zajištění využitím zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu, neboť je zřejmé, že žalobce se brání eventuální realizaci správního vyhoštění a s žalovaným nehodlá spolupracovat, přičemž tento svůj názor vtělil do odůvodnění rovněž na straně 2 a konkrétně uvedl: *„Správní orgán posoudil všechny výše uvedené skutečnosti, týkající se jmenovaného a dospěl k závěru, že v jeho případě trvají důvody pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, jak bylo podrobně uvedeno již v předcházejícím rozhodnutí správního orgánu č. j. OAM-177/LE-LE05-LE25-PS-2018 a jak také aproboval Krajský soud v Plzni. Současně dle názoru správního orgánu nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jak bylo již v předchozím řízení taktéž podrobně odůvodněno, a to tím spíše, že po vydání rozhodnutí správního orgánu č. j. OAM-177/LE-LE05-BA04-2018 je žadateli zcela zřejmé, že mu nebude po pravomocném ukončení azylového řízení umožněno setrvat na území ČR a bude mít tedy zvýšenou motivaci přerušit kontakty se správním orgánem, aby tak zabránil realizaci svého vyhoštění.“*
5. Žalobce tedy především poukázal na **zřejmou vnitřní rozpornost výše uvedených úvah.**

Žalovaný prima facie přistoupil k žalobci jako k osobě, která učiní cokoli pro to,

aby byla propuštěna ze zajištění, setrvala na území států Evropské unie a případně vycestovala do Německa, kam původně směřovala. Z těchto důvodů žalovaný rozhodl o nemožnosti

uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu, a to jak v původním

rozhodnutí o azylovém zajištění, tak v tomto předmětném rozhodnutí. S tímto postojem

pak **naprosto nekorespondoval „názor“ žalovaného, podle nějž není jasné, zda žalobce podá (podal) žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany.** Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný poměrně přesvědčivě zdůvodnil svůj názor na to, že

žalobce učiní za účelem zmaření svého vyhoštění jakýkoliv krok, to, že žalovaný podá

rovněž žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, se tedy z tohoto pohledu jevílo jako fakticky jisté.

6. Žalobce poukázal na to, že je notoriitou, že v případě zajištění je třeba v každém případě

zkoumat účelnost takového zajištění. Např. v případě zjišťování realizovatelnosti účelu

zajištění rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, čj. 7

As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS konstatoval, že správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. Žalovaný pak v žádném případě nemůže rozhodnout o zajištění či jeho prodloužení **v případě, že je zcela zřejmé, že zajištění nemůže vést k dosažení jeho účelu.** Právě tato situace nastala v případě žalobce, u nějž již byla takřka vyčerpána zákonná doba zajištění, a bylo zcela zřejmé, že po jejím uplynutí bude žalobce propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců, bude ubytován v pobytovém a přijímacím středisku pro žadatele o mezinárodní ochranu, a pokud bude chtít, jednoduše takové zařízení opustí a odcestuje. Poměrně krátké desetidenní zajištění žalobce **tak nesledovalo žádný logický účel a nelze ho nijak ospravedlnit.**

7. Žalobce pro úplnost přijmul, že nemůže obstát ani - byť z výše uvedených důvodů nesprávný - názor žalovaného, podle nějž předmětné desetidenní prodloužení zajištění

může být aplikováno z toho důvodu, že nebylo zřejmé, zda žalobce podá žalobu proti

rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. V takovém případě by totiž jednoznačně

byly využity instituty zákona o pobytu cizinců - a to zajištění podle ustanovení § 124 odst.

1 zákona o pobytu cizinců - a řešení pobytové situace by tak převzaly orgány policie.

V případě desetidenního prodloužení zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písem.

e)

takřka atakujícího zákonný 120denní limit prodloužení **neexistuje pro jeho účelnost a**

smysluplnost žádné ospravedlnění a rozhodnutí tak nemůže jako zřetelně nezákonné obstat.

8. Žalobce z výše uvedených důvodů žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a z důvodu urychlení řízení, nežádal žalobce o nařízení ústního jednání.
9. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, v žalobě vznesené námitky považuje za nedůvodné, neboť má za to, že napadené správní rozhodnutí o prodloužení zajištění v žalobě namítanou nezákonností a vnitřní rozporností netrpí. Žalovaný správní orgán je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých úvah správní orgán vycházel, jakým způsobem existující situaci hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro prodloužení zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na maximum zákonné doby pro zajištění. Prodloužení zajištění žalobce sledovalo logický cíl a ten taky žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, a to, že po vydání o rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci je zcela zřejmé, že mu po pravomocném ukončení azylového řízení nebude umožněno setrvat na území ČR a bude mít tak zvýšenou motivaci přerušit kontakty se správním orgánem, aby zabránil realizaci svého vyhoštění.
10. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
11. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
12. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
13. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
14. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.

15. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
16. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
17. Rovněž byla v souladu s ust. § 46a odst. 5 tato lhůta prodloužena a současně nepřesahovala maximální přípustnou délku zajištění tj. 120 dní.
18. Dále soud uvádí, že žalobce byl rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
19. Soud dále připomíná, že o původním zajištění cizince bylo již rozhodnuto a toto rozhodnutí posléze potvrdil soud v soudním řízení vedeném pod sp. zn. 17A 125/2018. K uvedenému soud dodává, že mu nejsou známe žádné nové skutečnosti, jež by vyplynuly z řízení před správním orgánem a mohly značnou měrou ovlivnit původní úvahy a argumentaci správního orgánu a posléze soudu, tak aby již nebylo nutné pokračovat v zajištění cizince. Dne 22. 11. 2018 bylo vydáno rozhodnutí č.j. OAM-177/LE-LE05-BA04-2018, kterým žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena. Do dne 13. 12. 2018 žalobci běžela lhůta pro podání žaloby dle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu, přičemž podání žaloby by mělo v souladu s § 32 odst. 2 zákona o azylu odkladný účinek.
20. Správní orgán se v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval i délkou doby, o kterou bude zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců prodlouženo. Jak bylo již výše uvedeno, o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo dne 22. 11. 2018 rozhodnuto a do dne 13. 12. 2018 běží lhůta pro případné podání žaloby ke krajskému soudu. Jelikož správní orgán v době rozhodování neměl informaci o tom, že by žalobce žalobu již podal, nebylo možné předjímat, zda žalobu podá a bude nadále žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, nebo ji nepodá a tím bude také pravomocně ukončeno azylového řízení. Z tohoto důvodu přistoupil správní orgán k prodloužení lhůty zajištění o 10 dní, které by dle jeho názoru měly být dostatečné pro objasnění uvedené otázky.
21. K výše uvedenému soud uvádí následující: shledal-li správní orgán důvodné prodloužení zajištění žalobce dle ust. § 46a za současně přetrvávajících důvodů, o nichž bylo rozhodnuto již v předcházejícím rozhodnutí o zajištění, nelze považovat takové rozhodnutí za nezákonné, neboť jak správní orgán uvedl, v daném případě účel zajištění stále přetrvává. Soud dodává, že za stavu, v němž se žalobce v době rozhodování správního orgánu nacházel, bylo nutné rovněž zvažovat potencionální riziko, které spočívalo v důvodné domněnce, již správní orgán uvedl v napadeném rozhodnutí. Tedy že v době rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce správní orgán musel předvídat eventuální vývoj situace, kdy bylo rozhodnuto o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu (*pozn. soudu:* mezinárodní ochrana nebyla udělena), přičemž proti tomuto rozhodnutí bylo možné podat žalobu do 13. 12. 2018, což mohlo způsobit, že žalobce bude i nadále nositelem statusu žadatele o mezinárodní

ochranu. V souvislosti s uvedenou žádostí o mezinárodní ochranu byl však žalobce zajištěn dle ust. § 46a zákona o azylu, neboť se má za prokázané, že byla podána účelově pro pozdržení dalších řízení ve věci žalobce a jeho nelegálního překročení hranic států Evropské unie. Jelikož byl žalobce zajištěn předchozím rozhodnutím o zajištění do 13. 12. 2013, nemohl by žalovaný dostatečně rychle a adekvátně reagovat na situaci, kdyby žalobce podal žalobu proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný tak zcela přiměřeně nastalé situaci rozhodl o prodloužení zajištění cizince o 10 dní, tj. do 23. 12. 2018. Lhůta byla určena v minimálně nutném rozsahu tak, aby mohlo dojít k řádnému administrativnímu postupu, jenž vyústí k věcnému závěru, zda bude azylové řízení zastaveno (pokud žalobce nepodá žalobu proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu) a bude se dále postupovat v režimu dle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR, nebo zda v případě podání žaloby bude i nadále považován za žadatele o mezinárodní ochranu a lze na něj i nadále uplatňovat ust. zákona o azylu, konkrétně ust. § 46a zákona o azylu.

22. K námitce směřující proti neuplatnění zvláštního opatření dle ust. § 47 zákona o azylu soud konstatuje, že vzhledem k tomu, že žalovaný shledal stále přetrvávající důvody k prodloužení zajištění žalobce v návaznosti na předešlé rozhodnutí o zajištění, ve kterém se současně vyslovil o neúčelnosti uplatnění zvláštních opatření, je nanejvýš jasné, že ani v právě projednávané věci, kdy nenastaly žádné změny, by nebylo účinné uplatnit zvláštní opatření dle ust. § 47 zákona o azylu. Své závěry žalovaný objasnil rovněž v napadeném rozhodnutí, kdy uvedl *„žadatel je zcela zřejmé, že mu nebude po pravomocném ukončení azylového řízení umožněno setrvat na území ČR a bude mít tedy zvýšenou motivaci přerušit kontakty se správním orgánem, aby tak zabránil realizaci svého vyhoštění.“*
23. V reakci na vznesenou námitku o vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí, uvádí soud, že napadené rozhodnutí je zcela ve shodě se zbylými tvrzeními a závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí, i pokud žalovaný přezkoumal, zda přetrvávají důvody, pro něž není možné uložit žalobci zvláštní opatření dle ust. § 47 zákona o azylu, což zapříčinil fakt, že nebylo s určitostí možné předvídat, zda žalobce podá žalobu proti rozhodnutí o (ne)udělení mezinárodní ochrany. Z uvedeného nelze, jak činí žalobce, vyvozovat vnitřní rozpor napadeného rozhodnutí.
24. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.
26. Usnesením ze dne 16. 1. 2019, č. j. 17 A 7/2019-18, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven JUDr. Ing. Jakub Backa. Ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2

úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 21. 1. 2019) ve výši 3.100 Kč/úkon, celkem tedy 6.200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1.428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí na bankovní účet číslo 9504399001/5500, vedený u Raiffeisenbank a.s., pod VS: 819.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 15. února 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně